Κολλητική ταινία

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 14.01.2015

Ήσουν στην Γ’ Λυκείου και διάβαζες για τις εξετάσεις. Το σπίτι στο κέντρο της πόλης κι εσύ ήσουν περικυκλωμένη. Όλα τα κομματικά γραφεία σε απόσταση αναπνοής και τα μεγάφωνα δίπλα στο ακουστικό τύμπανο. Άκουγες τα πάντα, όλες τις ώρες, δεν υπήρχε γιατρειά, είχες μάθει πια και διάβαζες με όλα τα τραγούδια, δεν γινόταν αλλιώς, με την τραγουδοθεραπεία σχεδόν επί εικοσιτετραώρου βάσεως εκτός από τον Γιόχαν και τον Χανς είχες μάθει και τον Ήλιο τον Πράσινο και τον Ύμνο της Νέας Δημοκρατίας.

Καλύτερα να σου μπουμπούνιζαν έτσι όλη μέρα τα μαθήματα, γιατί δεν το είχε σκεφτεί κανένας; Παρόλα αυτά και διάβαζες και συγκεντρωνόσουν και πέρασες μετά πολλών επαίνων.

Εκείνη την εποχή ήταν όλα φωναχτά. Μεγάφωνα παντού. Τραγούδια. Ντουντούκες στις διαδηλώσεις και στις πορείες. Φωναχτές συζητήσεις στα καφενεία. Στις παρέες. Στα οικογενειακά τραπέζια. Πανεπιστήμιο και νέες φωνές. Τις πρόλαβες στο τελείωμά τους.

Θυμάσαι κάποια βράδια που πήγαινες μαζί του για αφισοκόλληση. Με κολλητική ταινία. Σου έδειξε πώς να βάζεις έτοιμες λουρίδες στο τζιν σου κι έτσι η δουλειά έβγαινε γρήγορα. Γελούσατε, όλοι μαζί. Και μετά εκείνος σε φιλούσε. Ωραία ήταν.

Μετά έφυγε για την Αμερική. Δεν σε ένοιαξε, κι ας είχες μείνει στην Αθήνα, κι ας σου έγραφε γράμματα. Μάλλον είχε τελειώσει. Γύρισε το καλοκαίρι και σε γύρεψε, σε πρόλαβε πριν φύγεις εσύ για το νησί, το είχες πάρει απόφαση.

Σου μίλησε πρώτη φορά για κάτι που λεγόταν «politically correct», κάτι με το

οποίο οι Αμερικάνοι είχαν εμμονή κατά πως φαινόταν κι είχε εισβάλλει σε όλα τα αμερικάνικα κάμπους. Εσύ, μια κόρη μεγαλωμένη σε μια αστική οικογένεια, που απευθυνόσουν σε όλους στον πληθυντικό και που δεν ήθελες να πληγώνεις κανέναν, αισθάνθηκες για πρώτη φορά την κολλητική ταινία στο στόμα. Εντάξει, του είπες, άλλο η κοινωνική ευπρέπεια και το τακτ, αλλά όρια στην πολιτική; Στη σάτιρα; Στο σχόλιο στα δημόσια πράγματα; Πήγες εκεί για να γυρίσεις πίσω; Αυτός έκανε πως δεν σε άκουσε, σου είπε μόνο πού θα πας να θαφτείς στο νησί; Δε βαριέσαι, το μυαλό όσο δουλεύει δε χάνεται….

Αλλά την κολλητική ταινία από τότε άρχισες να την βλέπεις σε διάφορα στόματα γύρω σου. Δεν είναι μόνο που έσβησαν τα τραγούδια, οι φωνές κι οι συγκεντρώσεις Δεν είναι που ακολούθησε σιωπή. Σιωπή για τα σημαντικά. Είναι που ακολούθησε ατελείωτη μπουρδολογία. Ασημαντότητες τυλιγμένες σε χρυσόχαρτο. Επιτυχίες. Χρήμα. Αμάξια. Κενό. Κενό. Παντού εκεί που έστρεφες το βλέμμα σου και περίμενες κάτι, ένα σημάδι, μια ένδειξη ότι ο γιαλός δεν είναι στραβός, κολλητική ταινία στο στόμα. Μην είσαι τόσο ντεμοντέ πια βρε παιδί μου, σου έλεγαν.

Και μετά μπουμ. Τέρμα τα φράγκα. Νέα δράματα. Επανάσταση όχι στους δρόμους, αλλά στο φου-μπου. Κι εσύ πάλι εκεί, κολλητική ταινία. Ο κάθε πικραμένος, αφού λιθοβόλησε τον προσωπικό του Κωστόπουλο, εξιλεώθηκε κι εκτονώνεται στο διαδίκτυο γράφοντας για τα πάντα όλα, παντογνώστης τώρα και τιμωρός. Α, ναι, και βαφτισμένος σε αριστερή κολυμπήθρα. Κι άλλη κολλητική ταινία.

Είχε άδικο εν τέλει ο ποιητής. Στο τέλος δε θα μας σώσουν τα όνειρά μας. Μόνο οι πράξεις μας.